FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 17 juli 1998 *

I mål T-118/96,

Thai Bicycle Industry Co. Ltd, bolag bildat enligt thailändsk rätt, Samutprakarn (Thailand), företrätt av advokaterna Jean-François Bellis och Richard Luff, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrån Freddy Brausch, 11, rue Goethe, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiske rådgivaren Antonio Tanca, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna Hans-Jürgen Rabe och Georg M. Berrisch, Hamburg, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören Alessandro Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 648/96 av den 28 mars 1996 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av cyklar med ursprung i Indonesien, Malaysia och Thailand och om slutgiltigt uttag av de provisoriska tullar som införts (EGT L 91, s. 1),

meddelar

* Rättegångsspråk: engelska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden P. Lindh, och domarna R. García-Valdecasas, K. Lenaerts, J. D. Cooke samt M. Jaeger,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören B. Pastor,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 28 januari 1998,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Förevarande talan avser ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 648/96 av den 28 mars 1996 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av cyklar med ursprung i Indonesien, Malaysia och Thailand och om slutgiltigt uttag av de provisoriska tullar som införts (EGT L 91, s. 1, nedan kallad den ifrågasatta förordningen). Förordningen följer på kommissionens förordning (EG) nr 2414/95 av den 13 oktober 1995 om införande av en tillfällig antidumpningstull på import av cyklar med ursprung i Indonesien, Malaysia och Thailand (EGT L 248, s. 12, nedan kallad den provisoriska förordningen).

2 Sökanden, Thai Bicycle Industry Co. Ltd, är ett bolag bildat enligt thailändsk rätt som tillverkar och exporterar cyklar till gemenskapen. Sökanden tillverkar även lösa delar till cyklar och mopeder.

3 Till följd av ett klagomål som ingivits av European Bicycle Manufacturers Association tillkännagav kommissionen den 3 februari 1994 ett meddelande om att ett antidumpningsförfarande inletts i fråga om import av cyklar med ursprung i Indonesien, Malaysia och Thailand (EGT C 35, s. 3) med tillämpning av rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 14, s. 98, nedan kallad grundförordningen).

4 Kommissionen tillsände sökanden ett frågeformulär, vilket sökanden besvarade genom skrivelser av den 21 och av den 23 mars 1994. Tre andra thailändska cykeltillverkare har samarbetat i undersökningen, nämligen Bangkok Cycle Industrial Co. Ltd, Siam Cycle MGF Co. Ltd (nedan kallad Siam) samt Victory Cycle Co. Ltd (nedan kallad Victory).

5 Den 26 och den 27 september 1994 gjorde kommissionen ett kontrollbesök i sökandens lokaler för att kontrollera svaren på frågeformuläret samt all övrig relevant information (nedan kallat kontrollbesöket).

6 Den 13 oktober 1995 antog kommissionen den provisoriska förordningen, genom vilken en provisorisk antidumpningstull om 13,2 procent infördes på import av sökandens cyklar.

7 Genom skrivelse av den 16 oktober 1995 meddelade kommissionen sökanden de väsentliga omständigheter och överväganden som låg till grund för dess inrättande

av den provisoriska antidumpningstullen (nedan kallat det provisoriska meddelandet). Sökanden kommenterade detta meddelande i skrivelse av den 13 november 1995.

8 Genom skrivelse av den 1 februari 1996 meddelade kommissionen sökanden de väsentliga omständigheter och överväganden som låg till grund för dess avsikt att föreslå rådet att inrätta en slutgiltig antidumpningstull (nedan kallat det slutgiltiga meddelandet). Sökanden kommenterade detta meddelande i skrivelse av den 12 februari 1996.

9 Den 28 mars 1996 antog rådet den ifrågasatta förordningen, genom vilken en slutgiltig antidumpningstull om 13 procent infördes på import av sökandens cyklar.

Förordningarna

10 Undersökningen om dumpning täckte perioden från och med den 1 januari till och med den 31 december 1993 (punkt 9 i övervägandena i den provisoriska förordningen).

11 För att fastställa dumpningsmarginalen på sökandens cyklar jämförde kommissionen och rådet (nedan kallade institutionerna) dessas normalvärden med exportpriserna till gemenskapen.

12 Normalvärdet kunde inte fastställas på grundval av det faktiska priset på den thailändska marknaden. De modeller som såldes på den marknaden var nämligen inte jämförbara med dem som såldes på export till gemenskapen (punkterna 37 och 38 i övervägandena i den provisoriska förordningen). Följaktligen fastställdes normalvärdet i enlighet med artikel 2.3 b ii i grundförordningen på grundval av ett konstruerat värde för de produkter som exporterats till gemenskapen (punkt 39 i över-

vägandena i den provisoriska förordningen och punkt 28 i övervägandena i den ifrågasatta förordningen).

13 Det konstruerade värdet beräknades genom att tillverkningskostnaderna för de exporterade modellerna lades till ett rimligt belopp för försäljningskostnader, administrationskostnader och andra allmänna kostnader (nedan kallade FAA-kostnader) samt till en skälig vinstmarginal (punkt 40 i övervägandena i den provisoriska förordningen och punkt 28 i övervägandena i den ifrågasatta förordningen).

14 Vad beträffar tillverkningskostnaderna, hade sökanden i sitt svar på frågeformuläret angivit att de tillverkningskostnader som avsåg cykeltillverkning uppgick till 318 542 803 THB. Vid kontrollbesöket konstaterade kommissionen att de tillverkningskostnader som sökanden hade angivit under rubriken "förluster och vinster" uppgick till 362 704 018 THB. Med anledning av denna skillnad beslutade kommissionen i enlighet med artikel 2.11 i grundförordningen att öka de tillverkningskostnader som sökanden hade uppgivit med 2,4 procent av bolagets omsättning (punkt 5.4 i det slutgiltiga meddelandet).

15 Vad beträffar FAA-kostnaderna fanns under sökandens uppställning över "förluster och vinster" en post som uppgick till 17 076 144 THB. Institutionerna ansåg att bolaget inte givit någon tillfredsställande förklaring och bevisning avseende utgifternas faktiska art. Följaktligen beslutade de att fördela utgifterna i fråga på export och inhemsk försäljning på grundval av omsättningen enligt artikel 2.11 i grundförordningen (punkt 30 i övervägandena i den ifrågasatta förordningen). Till följd av denna fördelning uppgick sökandens exportkostnader till 10 610 898 THB.

16 Vad vinstmarginalen beträffar, föreskrivs i artikel 2.3 b ii i grundförordningen följande:

"... vinsten skall beräknas med hänsyn till ... den vinst som uppkommit vid producentens eller exportörens vinstgivande försäljning av likadana varor på hemmamarknaden. Om det inte finns tillgång till sådana uppgifter eller tillgängliga uppgifter inte är tillförlitliga eller lämpliga att använda, skall beloppen räknas fram med utgångspunkt från de ... vinster på försäljningen av likadana varor som uppkommit för andra producenter eller exportörer i ursprungs- eller exportlandet. ...".

17 I det aktuella fallet ansåg institutionerna att en producents eller exportörs vinst endast kunde anses vara en "tillförlitlig" uppgift i den mening som avses i ovannämnda bestämmelse om de hade uppkommit på en tillräckligt stor och representativ del av försäljningen på hemmamarknaden. Därefter fastställde de att en producents eller exportörs faktiska vinstmarginal endast kunde användas för att beräkna det konstruerade normalvärdet när dess vinstgivande inhemska försäljningsvolym uppgick till minst 10 procent av dess totala inhemska försäljning av likadana produkter (punkt 22 i övervägandena i den provisoriska förordningen och punkt 31 i övervägandena i den ifrågasatta förordningen, nedan kallat tioprocentskriteriet).

18 Sökanden uppfyllde inte detta krav. Sökandens vinstgivande försäljning på hemmamarknaden uppgick endast till 9,26 procent av dess totala försäljning på hemmamarknaden. Följaktligen vägrade institutionerna att använda dess vinstmarginal, som uppgick till 4,14 procent. Istället för denna vinstmarginal tillämpade de den vägda genomsnittliga vinstmarginalen för Siam och Victory — 13,7 procent — för vilka en tillförlitlig vinst hade kunnat konstateras (punkt 31 i övervägandena i den ifrågasatta förordningen).

19 Exportpriset för sökandens cyklar fastställdes med hänvisning till de priser som hade betalats eller skulle betalas för cyklar som exporterades till gemenskapen i enlighet med artikel 2.8 a i grundförordningen (punkt 48 i övervägandena i den provisoriska förordningen).

20 Normalvärdet jämfördes med exportpriset vid försäljning fritt från fabrik för varje enskild transaktion (punkt 49 i övervägandena i den provisoriska förordningen).

21 I sin skrivelse av den 21 mars 1994 hade sökanden begärt en justering med anledning av att bolaget exporterade huvuddelen av sina cyklar till gemenskapen till "original equipment manufacturers" (nedan kallade OEM), det vill säga leverantörer som under eget märke marknadsför produkter som har tillverkats av andra företag.

22 Dess begäran hade följande lydelse:

"... i den mån som exporten till Europeiska unionen vanligtvis görs i form av försäljning till OEM, begär vi ... en justering för att hänsyn i förekommande fall skall tas till skillnader i villkor och former för försäljningen".

23 Rådet avslog inte begäran med följande motivering (punkt 50 i övervägandena i den ifrågasatta förordningen):

"I ett följebrev som bifogades [sökandens] svar på frågeformuläret begärde [denna] tillverkare i allmänna termer en justering för OEM. Ett sådant krav framställdes inte uttryckligen i svaret på frågeformuläret och var inte heller styrkt trots frågeformulärets uttryckliga anvisningar om att ... styrka varje begäran om avdrag om sådant är tillämpligt. De faktiska förutsättningar som krävs för en sådan justering är inte för handen: majoriteten av [sökandens] exportförsäljning skedde inte i ett handelsled som skulle kunna utgöra OEM-försäljning, det vill säga normalt ett led mellan tillverkning och distribution. Denna försäljning skedde på gemenskapens marknad i ett led vars enda funktion i sak är distribution. [Det] ... framgår att det

inte fanns något klart och tydligt prissättningsmönster för export till den berörda tillverkaren jämfört med försäljning till distributörer i gemenskapen. Således krävs det inte någon lämplig OEM-justering i detta hänseende.

Vid undersökningen av OEM-kravet konstaterades det att de faktiska förutsättningarna för justering för handelsled inte förelåg, eftersom försäljning uppenbarligen skedde till en liknande kombination av kunder både på export- och på hemmamarknaden."

24 Vad dumpningsmarginalen beträffar konstaterade kommissionen att jämförelsen av normalvärdet med exportpriset visade att dumpning förekom i fråga om sökanden (punkt 66 i övervägandena i den provisoriska förordningen). Efter en justering av beräkningarna fastställde rådet marginalen till 13 procent (punkterna 54 och 55 i övervägandena i den omtvistade förordningen).

Förfarandet och parternas yrkanden

25 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 26 juli 1996 väckte sökanden förevarande talan.

26 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta föregående åtgärder för bevisupptagning. Genom skrivelse av den 21 november 1997 begärde emellertid förstainstansrätten att parterna skulle förete vissa handlingar och besvara vissa frågor. Genom skrivelser som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 december 1997 efterkom sökanden och rådet denna begäran inom den utsatta fristen.

27 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid offentlig förhandling den 28 januari 1998.

28 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen i den mån denna berör sökanden,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

29 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning i sak

30 Till stöd för sin talan har sökanden åberopat två grunder:

— Åsidosättande av grundförordningen, uppenbart oriktig bedömning samt åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen, genom att rådet vägrat att tillämpa dess faktiska vinstmarginal för att fastställa det konstruerade normalvärdet för de produkter som sökanden exporterade till gemenskapen.

— Åsidosättande av grundförordningen genom att rådet vägrat att göra en justering vid beräkningen av den vinstmarginal som skulle inräknas i det konstruerade normalvärdet för de produkter som sökanden sålde i gemenskapen till OEM-inköpare (nedan kallat OEM-justering).

31 Under det skriftliga förfarandet har sökanden även hävdat att kommissionen åsidosatt dess rätt till försvar. Under förhandlingen har sökanden emellertid preciserat att detta argument inte utgjorde en grund för ogiltigförklaring.

32 Det skall inledningsvis erinras om att institutionerna, då de vidtar konkreta antidumpningsåtgärder på grundval av grundförordningar, förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning i de komplicerade ekonomiska, politiska och juridiska situationer som de skall bedöma (domstolens dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet, REG 1991, s. I-2069, punkt 86, svensk specialutgåva, häfte 11, och av den 29 maj 1997 i mål C-26/96, Rotexchemie, REG 1997, s. I-2817, punkt 10, samt förstainstansrättens dom av den 28 september 1995 i mål T-164/94, Ferchimex mot rådet, REG 1995, s. II-2681, punkt 131, av den 5 juni 1996 i mål T-162/94, NMB France m. fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-427, punkt 72, av den 18 september 1996 i mål T-155/94, Climax Paper mot rådet, REG 1996, s. II-873, punkt 98, samt av den 25 september 1997 i mål T-170/94, Shanghai Bicycle mot rådet, REG 1997, s. II-1383, punkt 63).

33 Därav följer att gemenskapsdomstolarnas prövning av en sådan bedömning måste begränsas till en kontroll av att handläggningsreglerna har iakttagits, att de sakomständigheter som har legat till grund för det ifrågasatta valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa sakomständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte har förekommit något maktmissbruk (domstolens domar av den 7 maj 1987 i mål 240/84, NTN Toyo Bearing m. fl. mot rådet, REG 1987, s. 1809, punkt 19, svensk specialutgåva, häfte 9, och i mål 258/84, Nippon Seiko mot rådet, REG 1987, s. 1923, punkt 21, av den 14 mars 1990 i mål C-156/87, Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen, REG 1990, s. I-781, punkt 63, samt domen i det ovannämnda målet Rotexchemie, punkt 11. Se dessutom förstainstansrättens domar i de ovannämnda målen Tribunal Climax Paper mot rådet, punkt 98, samt Shanghai Bicycle mot rådet, punkt 64).

1. *Den första grunden: Huruvida grundförordningen har åsidosatts och huruvida rådet har gjort en uppenbart felaktig bedömning samt åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen genom att vägra att använda sökandens faktiska vinstmarginal för att fastställa det konstruerade normalvärdet för dess till gemenskapen exporterade produkter*

34 Sökanden har gjort gällande att rådet för att fastställa det konstruerade normalvärdet för dess produkter borde ha använt dess faktiska vinstmarginal i stället för Siams och Victorys vägda genomsnittliga vinstmarginal.

35 Denna grund kan uppdelas i fyra delgrunder. Som första delgrund har sökanden anfört att rådets skäl för att vägra att tillämpa dess vinstmarginal är uppenbart oriktigt. Som andra delgrund har sökanden ifrågasatt att det var befogat att justera dess tillverkningskostnader för cyklarna samt dess FAA-kostnader. Som tredje och fjärde delgrund har sökanden hävdat att rådet inte kunde tillämpa Siams och Victorys respektive vinstmarginaler.

Den första delgrunden: Sökandens vinstmarginal

Parternas argument

36 Sökanden har medgivit att rådet förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning av komplicerade ekonomiska situationer. Genom att vägra att tillämpa dess faktiska vinstmarginal med motiveringen att dess vinstgivande försäljningsvolym på hemmamarknaden utgjorde mindre än 10 procent av dess totala försäljning på hemmamarknaden, anser sökanden däremot att rådet har överskridit sina befogenheter.

37 Sökanden har till stöd för sin uppfattning anfört sex argument.

38 För det första hävdar sökanden att det enligt domstolens rättspraxis krävs att vinstmarginalen företrädesvis beräknas i förhållande till de vinster som uppkommit på försäljningen på hemmamarknaden av likadana produkter (domstolens dom av den 13 februari 1992 i mål C-105/90, Goldstar mot rådet, REG 1992, s. I-677, punkt 36—38).

39 För det andra ingår enligt sökanden tioprocentskriteriet inte i grundförordningen. Rådet har därför ställt ett ytterligare krav som är helt nytt. Sedan år 1985 har konstant praxis enligt sökanden bestått i att tillämpa den berörde producentens vinstmarginal då dennes vinstgivande försäljning på hemmamarknaden uppgår till minst 5 procent av dennes exportförsäljning till gemenskapen. Sökanden anser sig uppfylla detta krav, eftersom dess vinstgivande försäljning på hemmamarknaden utgjorde 5,35 procent av dess exportförsäljning till gemenskapen.

40 För det tredje anser sökanden att tioprocentskriteriet är godtyckligt. Producenterna skulle kunna undgå det genom att undanhålla viss information. Om sökanden således hade beslutat att inte meddela tillverkningskostnaderna för vissa cykelmodeller som den sålt med förlust på hemmamarknaden, hade institutionerna konstaterat att den vinstgivande försäljningsvolymen på hemmamarknaden utgjorde mer än 10 procent av den totala försäljningen på hemmamarknaden.

41 För det fjärde var sökandens vinstgivande försäljning på hemmamarknaden betydligt större än Siams och Victorys kumulerade vinstgivande försäljning i absoluta tal. De utgjorde nämligen mer än 60 procent av den vinstgivande försäljningen på hemmamarknaden. Således borde rådet logiskt sett inte ha kunnat konstatera att Siams och Victorys vinstgivande försäljning på hemmamarknaden var mer "tillförlitlig" än sökandens.

42 För det femte anser sökanden att dess vinstgivande försäljning på hemmamarknaden uppfyllde tioprocentskriteriet, om man ser till värdet av försäljningen. Den utgjorde nämligen enligt sökanden 10,6 procent av det totala värdet av dess försäljning på hemmamarknaden. Att tillämpa tioprocentskriteriet på volymen och inte på värdet av dess försäljning på hemmamarknaden får enligt sökanden absurda konsekvenser. En producents vinstgivande försäljningsvolym på hemmamarknaden skulle mycket väl kunna utgöra mer än 10 procent av dess totala försäljningsvolym på hemmamarknaden men endast utgöra en mycket liten andel (exempelvis 1 procent) av omsättningen avseende dess försäljning på hemmamarknaden på grund av det låga priset på de produkter som säljs med vinst. I detta fall skulle det vara ologiskt att dra slutsatsen att den vinstgivande försäljningen på hemmamarknaden utgör en "tillförlitlig" uppgift för fastställandet av det konstruerade normalvärdet.

43 För det sjätte anser sökanden att tioprocentskriteriet, med beaktande av att det var fullständigt nytt, har tillämpats alltför strikt. Det var endast på 0,74 procent när som sökandens vinstgivande försäljning på hemmamarknaden inte uppfyllde kriteriet i fråga. För ett stort antal cykelmodeller var dessutom mer än 50 procent av försäljningen på hemmamarknaden vinstgivande, och i vissa fall uppgick andelen till mer än 80 procent.

44 Rådet har bestridit dessa argument.

Förstainstansrättens bedömning

45 Det skall erinras om att artikel 2.3 i grundförordningen har följande lydelse:

"[M]ed normalvärde [avses] ... [d]et jämförbara pris som vid normal handel faktiskt betalas eller skall betalas för likadan vara avsedd för förbrukning i exportlandet eller ursprungslandet [nedan kallat det faktiska priset] ... [eller d]et konstruerade värde[t] ...".

46 Enligt den ordalydelse och systematik som utmärker artikel 2.3 a i sagda förordning, skall främst det faktiska priset beaktas för att fastställa normalvärdet (domstolens domar av den 5 oktober 1988 i förenade målen 277/85 och 300/85, Canon m. fl. mot rådet, REG 1988, s. 5731, punkt 11, samt domen i det ovannämnda målet Goldstar mot rådet, punkt 12). Det framgår nämligen av artikel 2.3 b i samma förordning att undantag från denna princip endast får göras när det inte förekommer försäljning av likadana varor i normal handel eller när försäljningen inte medger en riktig jämförelse.

47 Begreppet normal handel avser arten av försäljningen i sig. Det är avsett att med avseende på fastställandet av normalvärdet utesluta situationer i vilka försäljning på hemmamarknaden inte sker på normala handelsvillkor, särskilt när en produkt säljs till ett pris som understiger tillverkningskostnaderna (domen i det ovannämnda målet Goldstar mot rådet, punkt 13).

48 I det avseendet anser institutionerna att det faktiska priset inte utgör en lämplig grund för att fastställa normalvärdet när en producents vinstgivande försäljningsvolym på hemmamarknaden understiger 10 procent av dennes totala försäljningsvolym av likadana varor på hemmamarknaden (se punkterna 21 och 22 i övervägandena i den provisoriska förordningen, punkt 19 i övervägandena till den slutgiltiga förordningen samt punkt 18 i övervägandena i kommissionens förordning (EG) nr 2140/97 av den 30 oktober 1997 om införandet av en preliminär antidumpningstull på import av telefaxapparater för privat bruk med ursprung i Kina, Japan, Sydkorea, Malaysia, Singapore, Taiwan och Thailand (EGT L 297, s. 61)).

49 Kravet på att försäljningen på hemmamarknaden skall möjliggöra en riktig jämförelse berör frågan om försäljningen är tillräckligt representativ för att kunna ligga till grund för fastställandet av normalvärdet. De transaktioner som genomförts på hemmamarknaden skall nämligen återspegla köparnas normala beteende och följa av en normal prisbildning (domen i det ovannämnda målet Goldstar mot rådet, punkt 15).

50 Enligt rättspraxis uppfylls detta krav om den berörde producentens försäljning på hemmamarknaden överstiger 5 procent av exportförsäljningen till gemenskapen (domen i det ovannämnda målet Goldstar mot rådet, punkterna 16 och 17).

51 I förevarande fall kunde institutionerna inte fastställa normalvärdet på sökandens cyklar på grundval av det faktiska priset, eftersom de modeller som denne sålde på den thailändska marknaden inte var jämförbara med dem som exporterades till gemenskapen. Följaktligen fastställde institutionerna normalvärdet på grundval av ett konstruerat värde för de produkter som exporterades till gemenskapen.

52 Artikel 2.3 b ii i grundförordningen har följande lydelse:

"Det konstruerade [värdet] ... bestäms genom att skälig vinst läggs ihop med tillverkningskostnaden. Tillverkningskostnaden skall beräknas med hänsyn till alla kostnader vid normal handel, både fasta och rörliga, i ursprungslandet, för material och tillverkning plus ett skäligt belopp för [FAA-kostnader]. Beloppet för [FAA-kostnaderna] samt vinsten skall beräknas med hänsyn till de omkostnader som uppstått och den vinst som uppkommit vid producentens eller exportörens vinstgivande försäljning av likadana varor på hemmamarknaden. Om det inte finns tillgång till sådana uppgifter eller tillgängliga uppgifter inte är tillförlitliga eller lämpliga att använda, skall beloppen räknas fram med utgångspunkt från de kostnader för och vinster på försäljningen av likadana varor som uppkommit för andra producenter eller exportörer i ursprungs- eller exportlandet. Om ingendera av dessa bägge metoder kan tillämpas, skall kostnaderna och vinsten beräknas med utgångspunkt från exportörens eller andra producenters eller exportörers försäljning i samma industri i ursprungs- eller exportlandet, eller på annan skälig grundval."

53 I artikel 2.3 b ii anges således tre metoder för beräkning av det konstruerade normalvärdet. Med beaktande av formuleringen av denna bestämmelse skall metoderna beaktas i den ordning de anförs (domen i de ovannämnda målen Nakajima mot rådet, punkt 61, samt Goldstar mot rådet, punkt 35).

54 Vinstmarginalen skall således i första hand beräknas i förhållande till den vinst som uppkommit för den berörde producenten på dennes vinstgivande försäljning av likadana varor på hemmamarknaden. Det är endast om det inte finns tillgång till sådana uppgifter eller tillgängliga uppgifter inte är tillförlitliga eller lämpliga att använda, som vinstmarginalen skall beräknas med utgångspunkt från de vinster som uppkommit för andra producenters försäljning av likadana varor på hemmamarknaden (domen i det ovannämnda målet Goldstar mot rådet, punkt 36).

55 I förevarande fall anser institutionerna att då en producent gör en vinst på en försäljningsvolym på hemmamarknaden som understiger 10 procent av den totala försäljning av en likadan vara på hemmamarknaden, är dessa vinster inte "tillförlitliga" och således "inte lämpliga att använda" för att beräkna den vinstmarginal som skall inräknas i det konstruerade normalvärdet.

56 Följaktligen skall kontrolleras om institutionerna har åsidosatt grundförordningen eller gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att använda sig av detta kriterium.

— Antagandet av tioprocentskriteriet

57 De invändningar skall undersökas som avser a) att institutionerna har infört ett nytt krav, b) att tioprocentskriteriet är godtyckligt samt c) att kriteriet strider mot institutionernas tidigare praxis.

a) Huruvida ett nytt krav har införts

58 Sökanden hävdar att institutionerna genom att anta tioprocentskriteriet har infört ett nytt krav som inte anges i grundförordningen.

59 Det framgår tydligt av ordalydelsen i artikel 2.3 b ii i den ovannämnda förordningen att alla metoder att beräkna vinstmarginalen skall tillämpas så att beräkningen blir skälig (domen i det ovannämnda målet Nakajima mot rådet, punkterna 35 och 36).

60 Då en tillverkare säljer ett orimligt antal produkter på hemmamarknaden till ett pris som understiger tillverkningskostnaderna, kan dennes försäljning inte anses ske på normala handelsvillkor (ovan punkterna 47 och 48). Följaktligen kan institutionerna inte beakta de vinster som har uppkommit för producenten på denna försäljning i syfte att beräkna den vinstmarginal som skall inräknas i det konstruerade normalvärdet. Att göra det skulle få till följd att den första metoden för beräkning av vinstmarginalen inte framstod som skälig.

61 Tioprocentskriteriet är avsett att säkerställa att producenten gör sin vinst på en tillräckligt stor försäljning av likadana varor på hemmamarknaden.

62 Genom att anta ett sådant kriterium har institutionerna således gjort en korrekt tolkning av bestämmelserna i artikel 2.3 b ii i grundförordningen.

b) Huruvida tioprocentskriteriet är godtyckligt

63 Sökanden har gjort gällande att tioprocentskriteriet är godtyckligt.

64 Institutionerna anser att inom ramen för begreppet normal handel utgör det faktiska priset inte en lämplig grund för att fastställa normalvärdet när producentens

vinstgivande försäljningsvolym på hemmamarknaden understiger 10 procent av dennes totala försäljning av likadana varor på hemmamarknaden (ovan punkterna 47 och 48).

65 Följaktligen är det logiskt att institutionerna, då de fastställer det konstruerade normalvärdet, anser att den vinst som uppkommer för sagde producent på sådan försäljning inte heller utgör en lämplig grund för att beräkna vinstmarginalen.

66 Därav följer att tioprocentskriteriet alls inte är godtyckligt, utan visar att institutionerna har gått konsekvent tillväga vid fastställandet av normalvärdet. Det är uppenbart att sökanden inte med fog kan hävda att omständigheten att en producent kan undanhålla vissa uppgifter som berör honom kan göra att ovannämnda kriterium skall anses vara godtyckligt.

c) Huruvida det förekom en tidigare praxis

67 Sökanden hävdar att institutionerna, då de fastställer det konstruerade normalvärdet, brukar beräkna vinstmarginalen på grundval av den vinst som uppkommit för producenten av den vinstgivande försäljningen på hemmamarknaden när denna uppgår till mer än fem procent av exporten till gemenskapen.

68 Det skall erinras om att institutionerna, då de använder sig av det handlingsutrymme som de tilldelas genom grundförordningen, inte är skyldiga att i förväg närmare förklara vilka kriterier de avser att tillämpa i varje konkret situation, inte ens om de antar nya principbeslut (se i det avseendet domstolens dom av den 5 oktober 1988 i mål 250/85, Brother mot rådet, REG 1988, s. 5683, punkterna 28 och 29, samt domen i det ovannämnda målet Nakajima mot rådet, punkt 118).

69 Utan att det är nödvändigt att uttala sig om den påstådda praxis som sökanden åberopat, fråntar under alla omständigheter inte en sådan praxis i sig institutionerna möjligheten att anta det ifrågasatta kriteriet.

70 Av det ovan anförda framgår att institutionerna inte har åsidosatt grundförordningen eller gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att anta tioprocentskriteriet.

71 Förstainstansrätten påpekar i det avseendet att kriteriet, då det saknas en specifik rättslig bestämmelse, tillförsäkrar de berörda näringsidkarna rättssäkerhet i fråga om institutionernas bedömning av huruvida de vinster som uppkommer för producenten av vinstgivande försäljning av likadana varor på hemmamarknaden är representativa. Med anledning av denna garanti skall tioprocentskriteriet godtas *och* undantag inte få göras från det annat än i undantagsfall (i analogi med detta, se domen i det ovannämnda målet Goldstar mot rådet, punkt 17).

— Tillämpningen av tioprocentskriteriet på sökanden

72 Sökandens invändningar skall prövas i fråga om a) dess vinstgivande försäljning på hemmamarknaden i absoluta tal, b) värdet av dess vinstgivande försäljning på hemmamarknaden samt c) den strikta tillämpningen av tioprocentskriteriet.

a) Sökandens försäljning i absoluta tal

73 Sökanden har understrukit att dess vinstgivande försäljning på hemmamarknaden i absoluta tal var betydligt större än Siams och Victorys kumulerade vinstgivande

försäljning. Den utgjorde nämligen mer än 60 procent av den vinstgivande försäljningen på hemmamarknaden.

74 Tioprocentskriteriet avser att garantera att de vinster som uppkommer för en viss producent på vinstgivande försäljning av likadana varor utgör en riktig grund för att beräkna den vinstmarginal som skall inräknas i det konstruerade normalvärdet. Den väsentliga delen av kriteriet utgörs således av förhållandet mellan producentens vinstgivande försäljning på hemmamarknaden och dennes totala försäljning på hemmamarknaden.

75 Följaktligen är den totala volymen av sökandens vinstgivande försäljning på hemmamarknaden irrelevant. Den påverkar i varje fall inte konstaterandet att den vinstgivande försäljningen på hemmamarknaden utgör mindre än 10 procent av producentens totala försäljning på hemmamarknaden. På samma sätt saknar jämförelsen mellan dennes vinstgivande försäljning på hemmamarknaden och Siams och Victorys försäljning betydelse, eftersom vinsterna för dessa producenter uppkom på en tillräckligt representativ försäljning på hemmamarknaden även om denna i absoluta tal var av helt annan omfattning än sökandens.

b) Värdet av sökandens försäljning

76 Beslutet att tillämpa tioprocentskriteriet på volymen istället för på värdet av försäljningen på hemmamarknaden omfattas av institutionernas omfattande utrymme för skönsmässig bedömning.

77 Enligt sökanden kan detta beslut få absurda konsekvenser. Som exempel har sökanden angivit fallet med en producent vars vinstgivande försäljningsvolym på hemmamarknaden utgör mer än 10 procent av den totala försäljningsvolymen på

hemmamarknaden men som på grund av det låga priset på de sålda vinstgivande produkterna endast utgör en mycket liten andel (1 procent) av omsättningen på hemmamarknaden.

78 Detta hypotetiska exempel kan inte leda till ett ifrågasättande av att ovannämnda beslut är rimligt. Det ankommer nämligen på institutionerna att i varje konkret situation undersöka om särskilda omständigheter kräver eller motiverar att ett undantag görs från tioprocentskriteriet.

79 Institutionernas beslut går heller inte utöver deras utrymme för skönsmässig bedömning. Det skall påpekas att de kriterier som institutionerna använder sig av inom ramen för begreppet normal handel (punkterna 47 och 48 ovan) och inom ramen för bedömningen av om försäljningen på hemmamarknaden är representativ (punkterna 49 och 50 ovan) även skall tillämpas på försäljningsvolymen av likadana varor.

c) Den strikta tillämpningen av tioprocentskriteriet

80 Sökanden anser sig ha blivit föremål för en alltför strikt tillämpning av tioprocentskriteriet.

81 Det är i förevarande fall ostridigt att volymen av sökandens vinstgivande försäljning på hemmamarknaden utgjorde 9,26 procent av den totala försäljningsvolymen av likadana varor.

82 Detta konstaterande påverkas inte av omständigheten att den övervägande delen av försäljningen på hemmamarknaden var vinstgivande för flera cykelmodeller. Varken omständigheten att tioprocentskriteriet var nytt, eller det faktum att det endast

saknades 0,74 procent av sökandens vinstgivande försäljning för att uppfylla kravet i fråga, utgör exceptionella omständigheter som gör det möjligt att göra undantag från kriteriet.

83 Av det ovanstående framgår att institutionerna inte har åsidosatt grundförordningen eller gjort en uppenbart oriktig bedömning då de tillämpat tioprocentskriteriet på sökanden.

84 Därav följer att talan inte kan bifallas på den första delgrunden.

Den andra delgrunden: Justering av tillverkningskostnader och FAA-kostnader

85 Om sökandens tillverknings- eller FAA-kostnader inte hade justerats, hade dennes vinstgivande försäljningsvolym på hemmamarknaden motsvarat eller överstigit 10 procent av hans totala försäljning av likadana varor.

86 Följaktligen skall prövas om det fanns skäl att genomföra dessa justeringar.

87 I artikel 7.7 b i grundförordningen föreskrivs att när en berörd part vägrar åtkomst till eller eljest underlåter att inom rimlig tid tillhandahålla nödvändiga uppgifter får kommissionen dra preliminära eller slutgiltiga slutsatser på grundval av de uppgifter som är tillgängliga. I artikel 2.11 i samma förordning föreskrivs att "kostnadsberäkningen [skall] bygga på tillgängliga bokföringsdata, normalt fördelade och vid behov fördelade på vara och marknad i proportion till omsättningen."

Justering av sökandens tillverkningskostnader

— Parternas argument

88 Sökanden hävdar att det inte var motiverat att justera hans tillverkningskostnader för cyklarna. Vid kontrollbesöket skall sökanden tydligt ha förklarat att skillnaden mellan de tillverkningskostnader som angivits i dess svar på frågeformuläret och de kostnader som angavs i dess sammanställning över "förluster och vinster" motsvarade kostnaderna för tillverkning av lösa cykel- och mopeddelar.

89 Justeringen är därför enligt sökanden diskriminerande. Rådet borde även ha justerat Victorys tillverkningskostnader.

90 I sökandens fall skall kommissionen ha konstaterat att tillverkningskostnaderna för cyklarna utgjorde 87,8 procent av sökandens sammanlagda tillverkningskostnader, medan försäljningen av dessa cyklar utgjorde 90,2 procent av den totala omsättningen. Den ifrågasatta justeringen skall ha bestått i att sökandens tillverkningskostnader ökades med ett belopp motsvarande den konstaterade skillnaden, dvs. 2,4 procent av omsättningen. I Victorys fall skall sökanden ha räknat ut att tillverkningskostnaderna för cyklarna i procent (av de sammanlagda tillverkningskostnaderna) understeg den procentandel av omsättningen som avsåg försäljningen av cyklarna i fråga. Trots denna skillnad gjorde inte rådet någon justering.

91 För att motivera att någon justering inte hade gjorts, skall institutionerna ha framfört motstridiga skäl. I sitt slutgiltiga meddelande skall kommissionen ha angivit att den procentuella andelen av tillverkningskostnaderna för Victorys cyklar var större än den procentuella andelen av bolagets omsättning. I förevarande mål skall rådet ha hävdat att Victory givit en fullgod förklaring till att de tillverkningskostnader som angavs i frågeformuläret skiljde sig från de kostnader som angavs i dess sammanställning över "förluster och vinster".

92 Rådet har bestridit dessa argument.

— Förstainstansrättens bedömning

93 Det är uppenbart att de tillverkningskostnader för cyklarna som sökanden har angivit i sitt svar på frågeformuläret var lägre än de kostnader som angavs i dess sammanställning över "förluster och vinster". Vid kontrollbesöket förklarade förvisso sökanden att skillnaden motsvarade tillverkningskostnaderna för lösa cykel- och mopeddelar.

94 Av handlingarna i målet framgår emellertid att sökanden inte har ingivit någon bevisning som gjort det möjligt för institutionerna att kontrollera om dess förklaring var riktig.

95 Följaktligen har institutionerna haft fog för att justera sökandens tillverkningskostnader genom att i enlighet med artikel 2.11 i grundförordningen göra en fördelning i proportion till omsättningen baserad på tillgängliga bokföringsdata.

96 Vad beträffar icke-diskrimineringsprincipen, som sökanden likaledes har åberopat, utgör denna hinder för att jämförbara förhållanden behandlas olika och för att olika förhållanden behandlas på samma sätt, om det inte finns objektiva skäl för en sådan behandling (domstolens dom av den 5 oktober 1994 i förenade målen C-133/93, C-300/93, C-362/93, Crispoltoni m. fl., REG 1994, s. I-4863, punkt 51, samt förstainstansrättens dom av den 13 juli 1995 i förenade målen T-466/93, T-469/93, T-473/93, T-474/93 samt T-477/93, O'Dwyer m. fl. mot rådet, REG 1995, s. II-2071, punkt 113, samt domen i det ovannämnda målet NMB France m. fl. mot kommissionen, punkt 116).

97 I förevarande fall har rådet förklarat att på samma sätt som i sökandens fall skiljde sig de tillverkningskostnader som Victory angivit i sitt svar på frågeformuläret från

de kostnader som angavs i dess sammanställning över "förluster och vinster". Till skillnad från sökanden hade emellertid Victory förklarat skillnaden genom att inge fullgod bevisning.

98 Sökanden har inte ingivit någon bevisning som gjort det möjligt att ifrågasätta denna förklaring.

99 I förevarande fall skall det således anses att Victorys situation inte var jämförbar med sökandens. Följaktligen kan sökanden inte invända mot att institutionerna inte har gjort någon motsvarande fördelning av tillverkningskostnaderna för Victorys cyklar i proportion till dess omsättning.

100 Därav följer att institutionerna inte har gjort någon uppenbart oriktig bedömning eller åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen genom att justera tillverkningskostnaderna för sökandens cyklar.

Justeringen av sökandens FAA-kostnader

— Parternas argument

101 Sökanden har gjort gällande att det var omotiverat att justera hans FAA-kostnader. Sökanden anser sig ha bevisat att exportkostnaderna verkligen förelåg genom att förete en förteckning över hela sin export innehållande de exakta exportkostnaderna för varje transaktion. Sammantagna skulle dessa utgifter uppgå till det belopp om 17 076 144 THB som anges under rubriken "exportkostnader" i sammanställningen över "förluster och vinster".

102 Justeringen är enligt sökanden även godtycklig. Då exportpriset fastställdes för de cyklar som bolaget säljer till gemenskapen, skall institutionerna ha kontrollerat att exportkostnaderna verkligen förelåg. Institutionerna skall ha konstaterat att de uppgick till 12 540 882 THB. Det är således ologiskt att fastställa exportkostnaderna till 10 610 898 THB vid beräkningen av de FAA-kostnader som skall räknas in i det konstruerade normalvärdet för sökandens produkter.

103 Rådet har bestridit dessa argument.

— Förstainstansrättens bedömning

104 För att bedöma om det finns fog för sökandens argument har förstainstansrätten begärt att parterna skall förete vissa handlingar och besvara ett antal frågor, såväl skriftliga som muntliga. Av den således inhämtade informationen framgår att följande omständigheter är relevanta.

105 Inom ramen för fastställandet av normalvärdet, angav sökanden till kommissionen, innan kontrollbesöket ägde rum, att dess FAA-kostnader uppgick till sammanlagt 49 215 903 THB. Med avseende på dessa kostnader, hade sökanden satt upp ett belopp motsvarande 17 076 144 THB under posten "exportkostnader".

106 Sökanden har under det administrativa förfarandet trots det stora beloppet inte inkommit med någon specifikation av kostnaderna i fråga. Sökanden har heller inte ingivit eller ens sammanställt någon bevisning som skulle göra det möjligt för institutionerna att göra en effektiv kontroll av huruvida dessa kostnader faktiskt förekommit.

107 Inom ramen för fastställandet av exportpriset, sände sökanden till kommissionen, några dagar innan kontrollbesöket ägde rum, en förteckning över sin export till

gemenskapen med angivande av påstådda kostnader för varje transaktion. Dessa uppgick till 7 743 186 THB. Förteckningen innehöll emellertid ett stort antal fel, varför den i sig inte kunde användas som grund för att fastställa exportpriset på de cyklar som sökanden exporterade till gemenskapen. Kommissionen var således tvungen att fastställa priset på grundval av tillgängliga bokföringsdata i enlighet med artikel 7.7 b i grundförordningen.

108 Vid kontrollbesöket undersökte kommissionen i det avseendet samtliga fakturor för ett tiotal exportförsäljningar vilka intygade sökandens faktiska exportkostnader. På grundval av detta stickprov fastställde kommissionen en ny förteckning över sökandens exportförsäljning till gemenskapen. Av förteckningen framgick att försäkrings- och transportkostnaderna för sökandens produkter uppgick till 12 540 882 THB.

109 I motsats till vad den sökande hävdat var det inte nödvändigt att använda detta belopp som utgångspunkt vid beräkningen av dennes exportkostnader, vilket hade inneburit att dessa kostnader skulle ha dragits av från sökandens FAA-kostnader vid fastställandet av det konstruerade normalvärdet för produkterna.

110 För det första utgjorde detta belopp endast en extrapolation av sökandens exportkostnader på grundval av tillgängliga bokföringsdata. Följaktligen visade det på intet sätt vilka exportkostnader sökanden verkligen hade burit.

111 För det andra framgår av fast rättspraxis att fastställandet av normalvärdet och av exportpriset styrs av olika regler som är oberoende av varandra (se bland andra domstolens domar av den 7 maj 1987 i mål 255/84, Nachi Fujikoshi mot rådet, REG 1987, s. 1861, punkterna 14 och 15, samt i mål 260/84 i mål Minebea mot rådet, REG 1987, s. 1975, punkterna 8 och 9, av den 5 oktober 1988 i förenade målen 260/85 och 106/85, TEC mot rådet, REG 1988, s. 5855, punkt 31, samt

domarna av den 10 mars 1992 i mål C-171/87, Canon mot rådet, REG 1992, s. I-1237, punkt 15 och i mål C-178/87, Minolta Camera mot rådet, REG 1992, s. I-1577, punkt 12). Beloppet om 12 540 882 THB har beräknats precis med syftet att fastställa nettoexportpriset på sökandens cyklar till gemenskapen vid försäljning fritt från fabrik. Följaktligen var institutionerna inte skyldiga att beakta detta belopp då de fastställde det konstruerade normalvärdet för produkterna.

112 Institutionerna har således haft fog för att justera sökandens påstådda exportkostnader genom att i enlighet med artikel 2.11 i grundförordningen göra en fördelning i proportion till omsättningen baserad på tillgängliga bokföringsdata.

113 Därav följer att talan inte kan bifallas på den andra delgrunden.

Den tredje delgrunden: Siams vinstmarginal

Parternas argument

114 Sökanden anser att rådet, för att beräkna den vinstmarginal som skall inräknas i det konstruerade normalvärdet för dess produkter, inte med rätta kunde använda sig av de vinster som uppkommit för Siam på dess vinstgivande försäljning av likadana varor på hemmamarknaden. Institutionerna har nämligen enligt sökanden tillämpat tioprocentskriteriet endast på den försäljning på hemmamarknaden som producenten hade lämnat uppgifter om avseende tillverkningskostnaderna för cyklarna i fråga. Om institutionerna hade beaktat Siams totala försäljning på hemmamarknaden hade de kunnat konstatera att dess vinstgivande försäljning inte utgjorde mer än 9,45 procent av dess totala försäljning på hemmamarknaden.

115 Rådet hävdar att sökandens argument är irrelevant. Även om det skulle anses att Siams vinster inte vore "lämpliga att använda" för att beräkna vinstmarginalen, skulle rådet likväl inte i något fall ha använt sökandens vinster på dennes egen försäljning på hemmamarknaden. Rådet hade helt enkelt använt sig av en av de andra beräkningsmetoder som föreskrivs i artikel 2.3 b ii i grundförordningen.

Förstainstansrättens bedömning

116 Rådets argument kan inte godtas. Domstolsprövningen skall utröna om de uppgifter som institutionerna beaktat är korrekta i materiellt hänseende och om det inte har förekommit något uppenbart fel vid bedömningen av dessa uppgifter. Om det skulle visa sig att den beräkning av vinstmarginalen som använts för att fastställa det konstruerade normalvärdet för sökandens cyklar grundade sig på felaktiga uppgifter eller följde av en uppenbart oriktig bedömning, skulle beräkningen påverka giltigheten av beräkningen av dumpningsmarginalen och följaktligen medföra att den ifrågasatta förordningen ogiltigförklarades.

117 Under kontrollperioden sålde Siam (...) [1] enheter på den thailändska marknaden. Siam har endast givit kommissionen uppgifter om sina tillverkningskostnader för (...) enheter. På grundval av dessa uppgifter har institutionerna konstaterat att (...) enheter hade sålts med vinst.

118 Det skall konstateras att sökanden, genom att hävda att tillämpningen av tioprocentskriteriet på Siams totala försäljning på hemmamarknaden (... enheter) skulle ha medfört att den representativa andelen av dess vinstgivande försäljningen på hemmamarknaden (... enheter) skulle ha sjunkit till 9,45 procent, nödvändigtvis förutsätter att all försäljning på hemmamarknaden som Siam inte lämnat uppgifter om till kommissionen (... enheter) gått med förlust.

1 — Vissa uppgifter utelämnas för att skydda konfidentiell information rörande Siam och Victory.

119 I förevarande fall har institutionerna inte gjort någon uppenbart oriktig bedömning då de tillämpat tioprocentskriteriet uteslutande på det antal enheter som Siam hade lämnat uppgifter om i fråga om tillverkningskostnaderna (... enheter).

120 För det första är (... enheter) en betydande volym, nämligen 46,1 procent av Siams försäljning av likadana produkter på hemmamarknaden (... enheter). För det andra framgår av tillgängliga uppgifter att Siams vinstgivande försäljning på hemmamarknaden (... enheter) uppgick till mer än 20 procent av den totala försäljningen på hemmamarknaden av likadana varor (... enheter). För det tredje hade institutionerna inte skäl att tvivla på att de uppgifter som Siam lämnat var tillförlitliga. Utan att motsägas av sökanden, har rådet nämligen angivit att skälet till att Siam inte lämnat uppgifter om sina tillverkningskostnader för de 11 864 omtvistade enheterna inte var att enheterna sålts med förlust — som sökanden antar — utan att de hade tillverkats under ett räkenskapsår som föregick kontrollperioden.

121 Därav följer att institutionerna inte har gjort något uppenbart fel då de använt sig av de vinster som uppkommit för Siam på den vinstgivande försäljningen av en likadan vara på hemmamarknaden för att beräkna den vinstmarginal som skall inräknas i det konstruerade normalvärdet för sökandens produkter.

122 Följaktligen kan talan inte bifallas på den tredje delgrunden.

Den fjärde delgrunden: Victorys vinstmarginal

Parternas argument

123 Sökanden hävdar att rådet, för att beräkna den vinstmarginal som skall inräknas i det konstruerade värdet för dess produkter, inte med rätta kunde använda sig av de

vinster som uppkommit för Victory på dess vinstgivande försäljning av likadana varor på hemmamarknaden. Uppgifterna avseende denne producent skulle nämligen inte vara lämpliga att använda.

124 För det första anser sökanden att Victory i sitt svar på frågeformuläret inte har gett några uppgifter som gjort det möjligt för kommissionen att beräkna det företagets vinstmarginal. Även under kontrollbesöket skall Victory ha givit uppgifter om sina tillverkningskostnader som endast avsåg en mycket begränsad del av dess försäljning på hemmamarknaden.

125 För det andra skall det genomsnittliga försäljningspriset på Victorys cyklar på hemmamarknaden ha beräknats på grundval av ett stickprov om endast 110 fakturor. Detta stickprov motsvarade endast 15 procent av Victorys totala försäljning på hemmamarknaden.

126 För det tredje skulle Victory ha genomfört sin försäljning på hemmamarknaden i ett annat handelsled än sökanden. Victory skall nämligen ha sålt sina produkter i små kvantiteter till små detaljhandlare, medan sökanden skall ha sålt sina produkter i stora kvantiteter till betydande distributörer.

127 För det fjärde skall tillverkningskostnaderna för Victorys cyklar uppenbarligen inte ha varit lämpliga att använda.

128 I det avseendet skall de tillverkningskostnader som denne producent har meddelat kommissionen ha varit felaktiga. Som bevis har sökanden företett en tabell med jämförelser, för vissa cykelmodeller, mellan dess egna genomsnittliga tillverkningskostnader och Victorys tillverkningskostnader (punkt 6 i repliken). Av denna jämförelse skulle det framgå två saker. För det första att det genomsnittliga försäljningspriset på Victorys cyklar på hemmamarknaden var 25—45 procent högre än

de genomsnittliga tillverkningskostnaderna för dessa cyklar. För identiska modeller som säljs till likartade priser, skulle sökandens vinstmarginal vanligtvis vara negativ. Victorys vinstmarginal skulle således vara orealistisk. För det andra anser sökanden att det framgår, för identiska cykelmodeller som säljs till likartade priser, att Victorys tillverkningskostnader är betydligt lägre än sökandens. Den totala rörelsevinsten för dessa båda producenter är enligt sökanden emellertid likvärdig. Således är de tillverkningskostnader som Victory meddelat felaktiga.

129 För övrigt skall kommissionen ha gjort ett uppenbart fel vid beräkningen av tillverkningskostnaderna för Victorys cyklar. Kommissionen skall ha underlåtit att beakta ett belopp om (...) THB avseende inköp av lösa cykeldelar. Denna underlåtelse skall ha ökat Victorys vinstmarginal och således det konstruerade normalvärdet för sökandens produkter.

130 Rådet anser att sökandens argument är irrelevanta. Även om det skulle anses att Siams vinster inte vore "lämpliga att använda" för att beräkna vinstmarginalen, skulle rådet likväl inte i något fall ha använt sökandens vinster på dennes egen försäljning på hemmamarknaden. Rådet hade helt enkelt använt sig av en av de andra beräkningsmetoder som föreskrivs i artikel 2.3 b ii i grundförordningen.

131 Vad beträffar sökandens fjärde argument, utgör det enligt rådet en ny grund som i enlighet med artikel 48.2 i rättegångsreglerna inte kan tas upp till prövning. Sökanden skall nämligen först i sin replik ha berört frågan huruvida Victorys tillverkningskostnader är riktiga och hur dessa skall beräknas.

Förstainstansrättens bedömning

132 Av de skäl som angivits i punkt 116 ovan kan rådets första argument inte godtas.

133 För att bedöma om det finns fog för den fjärde delgrunden, har förstainstansrätten bett rådet att besvara vissa frågor och att förete bland annat de provisoriska och slutgiltiga meddelanden som avser Victory. Sökanden har för sin del i bilaga 1 till sin replik bifogat Victorys svar på frågeformuläret.

134 Dessa argument kommer att prövas i den ordning de har framförts.

— De uppgifter som Victory har lämnat

135 I motsats till vad sökanden påstår, har Victory i sitt svar på frågeformuläret givit precisa uppgifter om kvantiteterna och värdet på de produkter som bolaget sålt på hemmamarknaden under kontrollperioden. Det följer av det provisoriska och av det slutgiltiga meddelandet avseende denne producent att de uppgifter som denne lämnat har kompletterats vid kontrollbesöket. Kommissionen har således med fog kunnat anse att de uppgifter den erhållit från Victory var tillräckliga för att fastställa normalvärdet för dess produkter.

136 Följaktligen kan sökandens första argument inte godtas.

— Det genomsnittliga försäljningspriset på Victorys cyklar

137 För att fastställa det genomsnittliga försäljningspriset på Victorys cyklar på hemmamarknaden, gjorde kommissionen ett stickprov omfattande 110 fakturor som producenten ställt ut under kontrollperioden. På denna grund beräknade kommissionen ett genomsnittligt nettofaktureringspris för varje cykelmodell. Kommissionen multiplicerade detta pris med antalet faktiskt sålda cyklar och erhöll således ett nettofaktureringsvärde för varje modell. Därefter adderade institutionen de totala

nettovärdena för varje modell och erhöll en uppskattning av den totala omsättningen avseende försäljningen på hemmamarknaden för cyklar. Därefter jämförde den det uppskattade värdet med det värde på den totala omsättningen som uppkommit på inhemsk cykelförsäljning som hade angivits i Victorys sammanställning över "förluster och vinster". Av jämförelsen framgick att de båda beloppen endast försumbart skiljde sig från varandra, nämligen med 0,54 procent.

138 Genom att fastställa det genomsnittliga försäljningspriset på Victorys cyklar på grundval av de 110 omtvistade fakturorna, har institutionerna således erhållit ett pålitligt resultat. Följaktligen kan sökandens andra argument inte godtas.

— Skillnaden i handelsled

139 Sökanden har påstått att Victorys försäljning på hemmamarknaden skedde i ett annat handelsled än sökandens egen. Sökanden har emellertid inte visat hur denna omständighet, försåvitt den skulle anses bevisad, skulle kunna hindra institutionerna från att använda de vinster som uppkommit för sagde producent på dennes vinstgivande försäljning på hemmamarknaden vid beräkningen av den vinstmarginal som skall inräknas i det konstruerade normalvärdet för sökandens produkter.

— Victorys tillverkningskostnader

140 Sökanden hävdar att de tillverkningskostnader som Victory har meddelat kommissionen är felaktiga och att institutionerna har gjort ett uppenbart fel vid beräkningen av dessa kostnader.

141 Rådet har ifrågasatt att detta argument kan tas upp till prövning, eftersom det inte har åberopats i ansökan.

142 Det framgår av bestämmelserna i artikel 44.1 c jämförd med artikel 48.2 i rättegångsreglerna att ansökan skall innehålla uppgift om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna och att nya grunder inte får åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet. En grund som utgör en utvidgning av en grund som tidigare — direkt eller underförstått — har åberopats i ansökan och som har ett nära samband med denna kan emellertid prövas i sak (domstolens dom av den 30 september 1982 i mål 108/81, Amylum mot rådet, REG 1982, s. 3107, punkt 25, och av den 19 maj 1983 i mål 306/81, Verros mot parlamentet, REG 1983, s. 1755, punkt 9, samt förstainstansrättens dom av den 20 september 1990 i mål T-37/89, Hanning mot parlamentet, REG 1990, s. II-463, punkt 38).

143 I inledningen till sin ansökan (s. 6) underströk sökanden att "uppgifterna [angående] Victory [hade] spelat en grundläggande roll vid fastställandet av [sökandens] dumpningsmarginal". Inom ramen för sin första grund för ogiltigförklaring (s. 13—15 i ansökan) förklarade sökanden att dessa uppgifter var ofullständiga, varför de inte kunde användas som grund för att fastställa det konstruerade normalvärdet för dess produkter. I det avseendet underströk sökanden (s. 13) att uppgifterna om den vinst som uppkommit för Victory på dennes vinstgivande försäljning på hemmamarknaden av liknande varor var i högsta grad tvivelaktiga.

144 Följaktligen utgör sökandens argument avseende frågan huruvida Victory lämnat exakta uppgifter om sina tillverkningskostnader och avseende beräkningen av dessa en utvidgning av en grund som anförts tidigare i ansökan och som har ett nära samband med denna.

145 Argumenten skall följaktligen prövas i sak.

146 Sökanden anser att den jämförande tabell som inlämnats i bilaga 6 till repliken bevisar att de tillverkningskostnader som Victory uppgivit för kommissionen var uppenbart felaktiga.

147 I tabellen har sökanden emellertid endast skrivit in de tekniska referenserna för vissa cykelmodeller utan att ens ange anledningen till att dess egna modeller hade kunnat vara föremål för en giltig eller användbar jämförelse med Victorys. Dessutom har sökanden inte förklarat hur den beräknat de genomsnittliga tillverkningskostnaderna och försäljningspriserna på Victorys cyklar.

148 Under dessa omständigheter har den omtvistade tabellen inget bevisvärde.

149 Sökanden anser dessutom att institutionerna, då de ansett att Victorys kostnader för tillverkning av cyklar under kontrollperioden uppgick till (...) THB, underlåtit att beakta ett belopp om (...) THB motsvarande inköp av lösa cykeldelar.

150 Detta argument kan inte godtas. Det framgår nämligen av rådets svar på förstainstansrättens frågor att Victory inte använde de lösa cykeldelarna vid tillverkningen av sina cyklar, utan sålde dessa vidare på hemmamarknaden. Beloppet om (...) THB skulle således inte inräknas i tillverkningskostnaderna för Victorys cyklar.

151 Av vad ovan anförts följer att talan inte kan bifallas på den fjärde delgrunden.

152 Därav följer att den första grunden skall underkännas i sin helhet.

2. Den andra grunden: Åsidosättande av grundförordningen genom att rådet vägrat att göra en justering för att beräkna den vinstmarginal som skall inräknas i det konstruerade normalvärdet för sökandens produkter vilka sålts inom gemenskapen till OEM-inköpare

Parternas argument

153 Sökanden har erinrat om att rådet av två olika skäl vägrat att göra en justering för att beräkna den vinstmarginal som skall inräknas i det konstruerade normalvärdet för sökandens produkter, vilka sålts inom gemenskapen till OEM-inköpare. Dels ansåg rådet att inga bevishandlingar hade bifogats sökandens begäran om justering, dels att dess försäljning inte uppfyllde kraven för beviljande av OEM-justering. Dessa skäl strider enligt sökanden mot artikel 2.3 i grundförordningen.

Kravet på en styrkt ansökan

154 Sökanden hävdar att institutionerna är skyldiga att ex officio göra en OEM-justering, även utan en styrkt ansökan.

155 OEM-justeringen skall enligt sökanden göras inom ramen för artikel 2.3 a i grundförordningen. I denna föreskrivs att en produkts normalvärde är det "jämförbara" pris som faktiskt betalas eller skall betalas för varan i exportlandet eller ursprungslandet. Då en producent säljer sina varor såväl på export till gemenskapen till OEM som under sitt eget märke till ordinära återförsäljare på hemmamarknaden, upphör dennes inhemska försäljning att vara "jämförbar" med exportförsäljningen. OEM-försäljningen sker nämligen enligt sökanden i allmänhet till ett lägre pris och med en mindre vinstmarginal än fallet är med försäljning av märkesvaror på hemmamarknaden. I dessa fall fastställs normalvärdet för de varor som exporterats till

gemenskapen på grundval av ett konstruerat värde. Vid fastställandet av detta värde möjliggör OEM-justeringen att beakta skillnaderna i pris och vinst. Den består enligt sökanden i att en schablonmässig vinstmarginal används som är lägre än producentens faktiska vinstmarginal i fråga om försäljning av märkesvaror på hemmamarknaden.

156 I den mån som OEM-justering avser att fastställa ett konstruerat normalvärde som är jämförbart med exportpriset, skulle institutionerna i enlighet med artikel 2.3 a i grundförordningen genomföra den ex officio. I själva verket skulle kravet på en styrkt ansökan endast röra de justeringar som föreskrivs i artikel 2.10 i grundförordningen. Denna bestämmelse avser enligt sökanden inte OEM-justeringen.

157 Dessutom utgör OEM-justeringen enligt sökanden inte en justering för handelsled. I det avseendet hänvisar sökanden till punkterna 11 och 24 i övervägandena i rådets förordning (EEG) nr 535/87 av den 23 februari 1987 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av skrivpapperskopiatorer med ursprung i Japan (EGT L 54, s. 12, nedan kallad förordning nr 535/87).

158 Under alla omständigheter har enligt sökanden justeringarna för handelsled avskaffats genom grundförordningen. I själva verket krävdes enligt artikel 2.9 i rådets förordning (EEG) nr 2176/84 av den 23 juli 1984 om skydd mot import som är föremål för dumpning eller subventioner från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 201, s. 1) att exportpriset och normalvärdet jämfördes i samma handelsled. Likaledes skall producenterna eller exportörerna i enlighet med artikel 2.10 c i sagda förordning ha kunnat erhålla en justering för handelsledet under förutsättning att de inkommit med en styrkt ansökan därom. Artikel 2.9 och 2.10 i grundförordningen skall helt enkelt ha avskaffat dessa hänvisningar till handelsled.

159 Rådet har understrukit att OEM-justeringen utgör en justering för handelsled. OEM säljer under eget märke varor som har tillverkats av andra producenter. De använder sig emellertid av distributionsnät som är identiska med verkliga producenters. De utför specifika funktioner och utgör således ett ytterligare led mellan tillverkning och distribution av varorna. Till stöd för sin uppfattning har rådet bland annat åberopat punkt 29 i övervägandena i kommissionens förordning (EEG) nr 4062/88 av den 23 december 1988 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av videokassetter och videoband på spolar med ursprung i Sydkorea och Hongkong (EGT L 356, s. 47).

160 Kravet på en styrkt ansökan berör enligt rådet inte endast de justeringar som avses i artikel 2.10 i grundförordningen, utan varje justering som avser handelsled (domen i det ovannämnda målet Minebea mot rådet, punkt 43, samt domen av den 10 mars 1992 i det ovannämnda målet Canon mot rådet, punkt 32). En sådan ansökan framstår som desto mer befogad i fråga om OEM-justering. I själva verket består denna i att beakta skillnader i pris och i vinst mellan exportförsäljning till gemenskapen till OEM och försäljning av märkesvaror på hemmamarknaden. Följaktligen ankommer det på den berörde producenten att bevisa om, och i förekommande fall i vilken utsträckning, en OEM-justering är motiverad. Inom ramen för artikel 2.3 i grundförordningen skall institutionerna enligt rådet kräva detaljerade och styrkta uppgifter angående samtliga aspekter som rör fastställandet av normalvärdet.

161 I motsats till sökandens påstående har grundförordningen enligt rådet inte avskaffat justeringar för handelsled. I artikel 2.9 fastslås att institutionerna, för att göra en riktig jämförelse mellan försäljning på export respektive på hemmamarknaden, skall beakta olika handelsled genom att utföra justeringar.

Villkor för beviljande av OEM-justering

162 Sökanden har anfört att villkoren för beviljande av OEM-justering har fastslagits av rådet i punkt 8 i övervägandena i förordning nr 535/87. I förevarande fall anser sig sökanden uppfylla villkoren.

163 Dels går hela bolagets export till gemenskapen till importörer som återförsäljer dess produkter under eget märke — med undantag för två särskilda modeller ("Pheasant" och "Flamingo") — som det säljer under eget märke i gemenskapen till ordinarie distributörer.

164 Dels tillverkades de modeller som exporterades till gemenskapen uteslutande på beställning av OEM i gemenskapen, i enlighet med specifika och detaljerade instruktioner. Dessa modellers konstruktion och tekniska egenskaper skiljer sig således från de modeller som sökanden sålde under eget märke på hemmamarknaden.

165 Sökanden anser sig i sitt svar på frågeformuläret och under kontrollbesöket ha bevisat att dessa omständigheter är med sanningen överensstämmande.

166 Följaktligen borde institutionerna ha varit skyldiga att göra en OEM-justering vid fastställandet av det konstruerade normalvärdet för sökandens produkter.

167 Sökandebolaget hävdar att det inte var skyldigt att uppfylla de båda ytterligare krav som det anser att rådet ställde, nämligen:

— Att bevisa att dess export till gemenskaps-OEM gjordes till ett pris och med en vinstmarginal som understeg motsvarande pris och vinstmarginal vid försäljningen av märkesvaror på hemmamarknaden.

— Att bevisa att en annan prissättning tillämpades på exporten till gemenskaps-OEM än på exporten till gemenskapsdistributörer.

168 Sökanden anser att dessa villkor är nya. De anges varken i förordning nr 535/87 eller i den ovannämnda domen i målet Goldstar mot rådet.

169 Det första villkoret är enligt sökanden omöjligt att uppfylla. Kommissionen skall nämligen ha beräknat sökandens vinstmarginal på grundval av de vinster som uppkommit för Siam och Victory på deras försäljning på hemmamarknaden av likadana produkter. Sökanden skall ha fått kännedom om denna marginal först då den provisoriska förordningen publicerades. Följaktligen kunde sökanden faktiskt inte i sitt svar på frågeformuläret visa att de vinster som uppkommit på dess exportförsäljning till OEM understeg dess vinstmarginal såsom kommissionen hade beräknat den.

170 Det andra villkoret är uppenbart oriktigt. OEM-justeringen innebär inte en jämförelse mellan export till gemenskaps-OEM och export till gemenskapsdistributörer. Den består i att jämföra exportförsäljning till gemenskaps-OEM med försäljning av märkesvaror på hemmamarknaden.

171 Rådet hävdar att den berörde producenten måste uppfylla två krav för att komma i åtnjutande av en OEM-justering, nämligen följande:

— Producenten måste bevisa att dess export till gemenskapen går till OEM.

— Producenten måste bevisa att dess export till gemenskapen sker till ett pris och med en vinstmarginal som understiger motsvarande pris och vinstmarginal vid försäljningen av märkesvaror på hemmamarknaden.

172 Rådet anser inte att dessa krav är nya. Sedan förordning nr 535/87 ingår de i institutionernas fasta praxis (se exempelvis punkt 20 i övervägandena i kommissionens förordning (EG) nr 2426/95 av den 16 oktober 1995 om import av vissa magnetskivor (3,5' disketter) med ursprung i USA, Mexico och Malaysia (EGT L 249, s. 3)).

173 Sökanden skall i förevarande fall inte ha uppfyllt något av villkoren.

Förstainstansrättens bedömning

174 Av den ifrågasatta förordningen (punkt 50 i övervägandena) framgår att rådet av två olika skäl vägrat att göra en justering för att beräkna den vinstmarginal som skulle inräknas i det konstruerade normalvärdet för sökandens produkter, vilka sålts inom gemenskapen till OEM-inköpare. Det första skälet avser att inga bevishandlingar hade bifogats sökandens begäran om justering. Det andra att kraven för beviljande av OEM-justering inte var uppfyllda.

175 Inledningsvis skall prövas om rådet genom sitt andra skäl har åsidosatt artikel 2.3 i grundförordningen.

176 I det avseendet hävdar sökandebolaget att det inte var skyldigt att bevisa att det förekom en skillnad i priser mellan dess försäljning till OEM och dess försäljning av märkesvaror.

177 Det skall erinras om att den väsentliga skillnaden mellan försäljning till OEM och försäljningen av märkesvaror finns i marknadsföringsledet. Dessa båda typer av försäljning riktar sig till olika kunder som vanligtvis är verksamma i olika skeden av marknadsföringen (domen i det ovannämnda målet Goldstar mot rådet, punkt 45). OEM har andra funktioner än ordinarie återförsäljare. De köper produkter från en producent och återförsäljer dem sedan under sitt eget märke, samtidigt som de åtar sig producentens ansvar och bär kostnaderna för marknadsföringen. Utmärkande för denna verksamhet är bland annat att tillverkarens priser gentemot OEM-inköpare generellt sett är lägre än de priser som tas ut av ordinarie återförsäljare.

178 Genom att kräva att sökanden skulle visa att dess export till gemenskapen till OEM-inköpare gjorts till ett pris och med en vinstmarginal som understeg motsvarande pris och vinstmarginal vid försäljning på hemmamarknaden, har rådet således inte åsidosatt artikel 2.3 i grundförordningen.

179 I förevarande fall har sökanden inte inkommit med någon bevisning som gjort det möjligt att konstatera att sökanden uppfyllt detta krav. Till skillnad från vad sökanden hävdar var det inte omöjligt att inkomma med sådan bevisning. Det hade räckt att bevisa att det förekom ett särskilt och sammanhängande prissystem för dess export till gemenskapens OEM-importörer och ett annat för dess försäljning av märkesvaror på hemmamarknaden.

180 Vad beträffar skillnaden i prissättning avseende sökandens försäljning till gemenskapens OEM och dennes försäljning av märkesvaror till gemenskapsdistributörer, har rådet angivit att den inte utgjorde ett villkor för att bevilja OEM-justering, utan ett sätt att kontrollera om OEM verkligen fullgjorde särskilda uppgifter vid en jämförelse med ordinarie återförsäljare. Av handlingarna i målet framgår att sökanden har sålt vissa cykelmodeller till gemenskaps-OEM till ett pris som över-

stiger priset på de modeller som sökanden sålde under sitt eget märke till gemenskapsdistributörer ("Pheasant" och "Flamingo"). Detta konstaterande bekräftar rådets slutsats att "majoriteten av [sökandens] exportförsäljning [till gemenskapen] skedde inte i ett handelsled som skulle kunna utgöra OEM-försäljning (punkt 50 i övervägandena i den omtvistade förordningen".

181 Följaktligen har rådet inte åsidosatt artikel 2.3 i grundförordningen genom att vägra göra en OEM-justering med motiveringen att sökandens försäljning inte uppfyllde kraven för att beviljas sådan justering.

182 De fel som skulle kunna häfta vid den första grunden för vägran att bevilja sagda justering, som baserar sig på att någon styrkt ansökan inte ingivits, påverkar följaktligen under dessa omständigheter inte bedömningen av den andra grunden.

183 Av det anförda följer att talan inte kan bifallas på den andra grunden.

184 Därav följer att talan skall ogillas.

Rättegångskostnader

185 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet, skall sökanden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna såsom rådet har yrkat.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Lindh García-Valdecasas Lenaerts

Cooke Jaeger

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 juli 1998.

H. Jung P. Lindh

Justitiesekreterare Ordförande

Innehåll

Bakgrund till tvisten ..... II - 2996

Förordningarna ..... II - 2998

Förfarandet och parternas yrkanden ..... II - 3002

Prövning i sak ..... II - 3003

1. Den första grunden: Huruvida grundförordningen har åsidosatts och huruvida rådet har gjort en uppenbart felaktig bedömning samt åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen genom att vägra att använda sökandens faktiska vinstmarginal för att fastställa det konstruerade normalvärdet för dess till gemenskapen exporterade produkter ..... II - 3005

Den första delgrunden: Sökandens vinstmarginal ..... II - 3005

Parternas argument ..... II - 3005

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3007

— Antagandet av tioprocentskriteriet ..... II - 3010

a) Huruvida ett nytt krav har införts ..... II - 3010

b) Huruvida tioprocentskriteriet är godtyckligt ..... II - 3011

c) Huruvida det förekom en tidigare praxis ..... II - 3012

— Tillämpningen av tioprocentskriteriet på sökanden ..... II - 3013

a) Sökandens försäljning i absoluta tal ..... II - 3013

b) Värdet av sökandens försäljning ..... II - 3014

c) Den strikta tillämpningen av tioprocentskriteriet ..... II - 3015

Den andra delgrunden: Justering av tillverkningskostnader och FAA-kostnader ..... II - 3016

Justering av sökandens tillverkningskostnader ..... II - 3017

— Parternas argument ..... II - 3017

— Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3018

Justeringen av sökandens FAA-kostnader ..... II - 3019

— Parternas argument ..... II - 3019

— Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3020

Den tredje delgrunden: Siams vinstmarginal ..... II - 3022

Parternas argument ..... II - 3022

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3023

Den fjärde delgrunden: Victorys vinstmarginal ..... II - 3024

Parternas argument ..... II - 3024

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3026

— De uppgifter som Victory har lämnat ..... II - 3027

— Det genomsnittliga försäljningspriset på Victorys cyklar ..... II - 3027

— Skillnaden i handelsled ..... II - 3028

— Victorys tillverkningskostnader ..... II - 3028

2. Den andra grunden: Åsidosättande av grundförordningen genom att rådet vägrat att göra en justering för att beräkna den vinstmarginal som skall inräknas i det konstruerade normalvärdet för sökandens produkter vilka sålts inom gemenskapen till OEM-inköpare ..... II - 3031

Parternas argument ..... II - 3031

Kravet på en styrkt ansökan ..... II - 3031

Villkor för beviljande av OEM-justering ..... II - 3034

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 3036

Rättegångskostnader ..... II - 3038